

Из расејања – Драган Митић

ЛОПТА

стварно, математички, тачно
нисе ништа
простор унутар сфере
једино
нешто си само тамо
и кад си отворена
јадна, избушена
до простоте једноставна
радијусом
једним бројем описана
увек истог домашаја
досадна

немаш ниједног угла
с тобом се не да ништа
рачунати
а цифре су број углова
ти немаш вредности
у било којој пројекцији
обичан круг
међа, празна кружница
само шупљина банула
приближно, хајде, нула

тополошки ниси боља
увек иста
сфера кô зрно песка
кô планета земља
кô црвен џин, звезда
гротеска

осмислила те
душу ти дала
игра нека
игром си нешто постала
ударана, ношена
бацана, ваљана
руком, ногом
справама
миленијум пре Христа
народе, целе
цивизације забављала
Олмеке, Астеке, Маје
била си тада крвава
тек одсечена
људска глава

а постала насмејана
на великим одморима
у рукама малишана
на распустима
у загрљаје дечјих руку
дрхтавих
у додире босих ногу
каљавих

до ушију заљубљена
играла се и плесала
вртела се са њима
по читаве сате
целим божјим данима
дечјом виком
милом циком
занесена
нова, стара
закрпљена

КРЕНУО САМ КУЋИ

кренуо сам кући
жељан свега топлог
што ми овде фали
борбу с мразом
препустио обући
наиван до дна
да ће она помоћи
у борби оштрој
наспрам хладноћи
самоћи бездана
сваког сивог дана
тамо далеко
а овде
тешко састављивог
из хладног јутра
још тужније ноћи
на туђој обали

промрзлог мора
мутног дна
северног и хладног
немирног сна
никад дубоког
често прекинутог
сна
стално прогањаног
на дну тек попијеног
литра црног, литра белог
често помешаног
а све ми нешто фали
знам!
све што су ми дали
платио образом
кренуо у бој
онако млад, брзоног
притрчао аждаји
бесној ненаситној
свемогућој
што зором младос'
у подне част
пред вече понос
прождере и свари
испљуне те празног
и тако остави
пребијеног
без игде иког
свог
нема везе
само живи да смо

да смогнем
само
да кренем кући
и тамо нађем опет
себе целог

ЛЕПОТА НИЈЕ НИШТА ДРУГО...

лепота није ништа друго
него наликана ти
зато тумарам данима
гребем ноктима
по успоменама
за сада празних руку
па стрпљивошћу пчела
скупљам ти нектар
чудно да лебдим у ваздуху
са свом тежином жудње
иначе отежао свету
тражим те и тамо где не смеш да постојиш
у туђим мислима
макар ружно преликана
па кренем ноћима
лопатом срце и пијуком мржње
рударим у хтењима
дубљим од смисла
од обронка света
до дна бездана
а тамо
неколико срамежљивих погледа

из лепих навика свакодана
ал' тебе нема
нема те тако, да си цела
као на живој слици
а на њој дивота
да ти застане срце
не за дуго
а за трен зна престати куцати
кад ти угледам лице
јер лепота није ништа друго
него насликана ти

И КО ЈЕ ТАЈ

и ко је тај
ко зна да израчуна
несносну тежину
једног тела
неког дела што оста
од прошле љубави
нагнутог над хладном реком
на огради оронулог моста

како да неком
јак драгом
нежно затворимо
тек пољубљена уста
ако једном крене
да изговори оно: збогом

и ко је тај
ко зна да стане
кад једном крене
где се не сме
на луди жур
без опроста
затрован несносном слободом
а сам себи каже: доста

УЗ ТИХИ ПРИЗВУК ВЕЧНОСТИ
(Моја пиета)

и лепо сам те направио
од миришљавог дрвета
топлу на додир
заобљену и глатку
на свим тим љупким местима
увек спремну на миловања
ал' узе те пламен
жеље неке обичне
некога дана

па те саздах од глине
са свим тим облинама
и милим улегнућима
намењеним само мени
остани
говорио сам
а дозволио да те метну
у пећ живота врелог

ниси издржала
превише беше
унутра топлоте, а споља лошег света
који те у прах здроби
а ветар хладни однесе далеко
где те је неко
стек'о и стиснуо
у бели тврди камен
без срца

зато сам те ноктима
полако
издубио из кремена
сада те ударци неће болети
сада се можеш
свим ватрама овог света
целог века само смејати
мислио сам, једино тако
ћеш личити на њу вечно лепу
и тепаћеш ми до века
непрестано се удварати
увек истим погледом
блажено шапутати нежности
спокојним уснама
уз тихи призив вечности

